

H (Ref. snöt.)
ExA

På Maskis

Ett pikant
kärleksäfventyr
från de sista
Carnevalerna å
Grand
Restaurant.
National

af

Charles.

Hvem är hon?

F. Klavinsky

Pris: 15 öre.

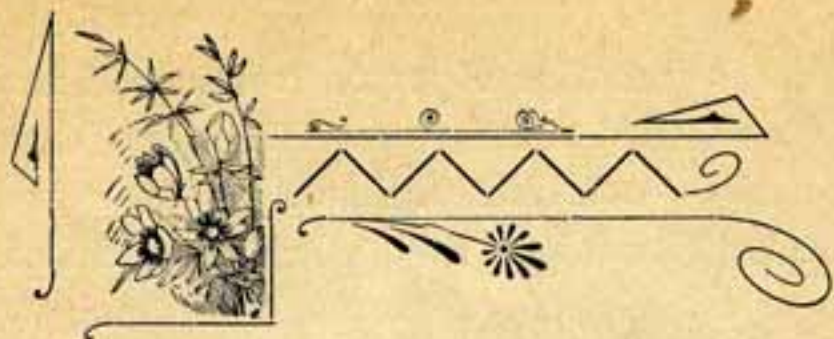
01099

JEAN JAHNSONS

SAMLING

A $\frac{175}{42}$

STOCKHOLM 1899
H. NILSSONS BOKTRYCKERI

I.

"Herr Karl Peterqvist, Här.

Ärade Herre!

En ung dam, som lifligt intresserar sig för Eder, beder, att Ni skall infinna Eder å karnevalen i morgon afton å Grand Restaurant National. På en blå bandros å skuldran igenkänner Ni Eder

Svarta Domino."

II.

"Käre herr Peterqvist!

Ännu står lifligt för min inre blick minnet af de förtjusande timmar, som jag i går tillbragte vid Eder sida. O, hvad jag kände mig rädd i

menniskohvimlet! Min person var ju väl inhöljd i dominon, den svarta sammetsmasken betäckte mitt ansigte, och likväl fruktade jag, att hvarenda en skulle känna igen mig. Och! tänk, om någon hade tillåtit sig någon fräckhet mot mig! Jag darrade i hela kroppen och lofvade dyrt att aldrig mer utan beskydd besöka en maskeradbal.

Plötsligt fick jag se Eder i rotundan, och jag andades åter.

Och nu fick jag ersättning för all min rädsla och fruktan. Ni var vänlig, mycket vänlig mot mig, och hvarje ord, som Ni i det undanskymda hörnet tillhviskade mig, skall jag aldrig glömma. Det var en stund af utomordentlig stämning. Rotundan var blott dämpadt upplyst, paren, som slagit sig ned på sittplatserna längs väggarna, hviskade blott till hvarandra, de mångfaldiga och förvända rösterna, smilet och skrattet under en sammets- eller spetsmask, störde blott det qualmiga lugnet i salen. Det var hänryckande.

Ni ville veta, hvem jag var. Jag kunde icke genast besluta mig för att vid det första mötet aflyfta mitt mask—inkognito. Allt, hvad jag tillstod, var, att jag lofvade gifva Eder anvisningar, som kunde leda Eder på rätt spår. För att infria detta löfte, fattar jag i dag pennan, hr Peterqvist. Det var, käre hr Peterqvist, icke första gången, vi samtalade med hvarandra på maskeradbalen. Vi hafva redan i Eder affärs-

lokal vexlat några ord med hvarandra. Några dagar före maskeradbalen ville jag nemligen köpa blåa band och trädde i denna afsigt in i Eder bod. Den var som vanligt öfverfylld med damer. Ni skyndade sjelf fram för att betjäna mig och var mig behjälplig att utvälja ett himmelsblått band. Erinrar Ni Eder det? Jag frågade, om icke ett band af något mörkare kulör bättre skulle passa mig. Ni svarade derpå dessa ord: 'Min fröken, allt kläder Eder väl.' Det måste Ni ovilkorligen komma ihåg. Eller säger Ni hvarje ung dam samma komplimang? Det kan jag icke tro om Eder. Ty jag erfor i rotundan, att Ni icke blott är en vitzig utan äfven dertill en snillrik man. Jag säger detta utan att vilja smickra Eder. Ännu en antydning vill jag gifva Eder. Hvem väljer ett blått band till ögonmärke? Men jag är blond. Har jag sagt för mycket? En blondin, som Ni sjelf betjänade, som Ni hjälpte att utvälja ett blått band, som Ni gjorde den omnämnda komplimangen — nu erinrar Ni Eder det helt säkert!

Trots det, jag ej aflyftat mittinkognito, vore jag trötlös, om det icke förunnades mig att med det första åter få lyssna till Eder snillrika konversation. För Eder skull måste jag besöka äfven den andra karnevalen. Jag väntar Eder åter i rotundan på samma ställe, hvarest Ni vid afskedet kysste min hand. — —

Eder beundrarinna."

III.

"Min älskade, älskade Karl!

Jag sänder dig dessa rader för att säga dig, att jag känner mig utesägligt lycklig. Dessa små komedier äro en förtjusande tillställning. Skada blott, att det är ett lätt förhänge, som skiljer den enskilde ifrån mängden, och hvilket hvarje nyfiken eller källarmästaren, som öfvervakar betjäningen, hvarje ögonblick kan skjuta åt sidan utan tanke på, att man störs eller ej. Det är alldeles omöjligt att tillåta sig någon frihet, och de två kyssar, du gaf mig, älskade, kunde verkligen förliknas vid blommor, plockade vid randen af en fara. Jag vet verkligen icke, hvarför det bland de unga fruarna och flickorna herrskar en så sällsam fruktan för att besöka karnevaler. Ville man äfven tillåta sig något, så kunde man det icke. Dock, jag vill icke knota. . De små logerna tycker jag mest om och kanhända just därför, att minsta luftfläkt kan lyfta undan det tunna förhänget och hindra herrarne från att göra mera djärfva angrepp. Talar jag icke som en franzos, älskade? Jag tror sannerligen, att jag ännu känner efterdyningar af den förträffliga champagnen. Ack, det är en gudadryck, och den smakade mig så mycket härligare, som jag sällan, mycket sällan får njuta däraf. Men ännu mera bedårande än den voro dina om kärlek

vittnande ord, dina eder och bedyranden. Och dina kyssar bränna ännu på mina läppar som eld! — —

När se vi hvarandra åter, min älskling? Och är det sannt, att du tillhör blott mig? Jag är verkligen något trött och måste samla mina tankar. I morgon sänder jag dig underrättelse om, huruvida jag kommer på nästa karneval eller önskar träffa dig dessförinnan. Farväl till härnäst, du dyre och ende!

Din älskande
Svarta Domino."

IV.

"Min herre!

Just nyss erfor jag, att Ni är gift och fader till flera barn. Eder maka icke blott existerar utan har äfven tillåtit sig att hos en bekant familj till mig och i min närvaro göra sig lustig öfver de unga damer, som skänkt hennes man rendez-vous på de sista karnevalerna. Hur välbetänkt af mig, att jag icke förrådde mitt namn! Eder fru berättade att Ni till hvarje karneval fick tjugu bref, hvilka alla innehöllo mer eller mindre ömma ord, och att Ni, för att icke förlora Edra kvinnliga kunder, måste "tåla" dessa rendez-vous. Ni är sannerligen ett födgeni! Vidare sade hon, att Ni under balen ständigt stod under hennes uppsigt, för att, då den var

slut, i hennes sällskap återvända hem. Mottag, ärade herre, min uppriktiga lyckönskan att ega en sådan försiktig hustru. Jag har för öfrigt, som jag redan omnämnt, till och med sett "hennes nåd" och kan helt obesväradt säga, att hon har all orsak att frukta konkurrensen från yngre damer, i synnerhet då hon icke bemödar sig om att genom skönhetsmedel dölja spåren af sin ålder. På Eder, min herre, slösar jag icke ett ord. En affärsman, som måste taga sin tillflykt till sådana knep för att kunna hålla sig uppe, är redan dömd. På det Ni icke skall lida någon ekonomisk förlust af, att Ni bjöd mig på champagne, och kanhända nödgas göra konkurs, medsänder jag inneliggande pekuniära skadestånd och förblifver — med en förlåtande tanke på Eder *gamla fru* — den

Svarta Dominon."

